

പുറത്ത് നല്ല മഴയായിരുന്നു.

വിറയ്ക്കുന്ന തെരുവ് കെട്ടി പോയ മുമ്പ് പിടിച്ച
അയാൾ ഏഴുനൂറ്റാണ്ടായിരുന്നു. വാൻഡാക്യം
തെരുവിലെ നരീരത്തിനെ തോൽപ്പിച്ചുകൊണ്ട്
ആ ഏഴുനൂറ്റാണ്ടിനെ ഭാവനയായി നമ്മുടെ കൃതികളിലും
പെട്ടെന്ന് ലോകത്തിൽ കുറിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു.
അധ്വാനിപ്പാല അച്ഛനും സ്നേഹനിധിപ്പാല കേൾ
അമ്മയും ആ കുഞ്ഞിന്റെ സ്വന്തമായിരുന്നു.
പെട്ടെന്ന് അമ്മയുടെ മുറിയിൽ പെട്ടെന്ന് ഉത്തരം
ഇറങ്ങി. ഏഴുനൂറ് നിറുത്തി. നാൻ കുഞ്ഞായിരുന്നു.
ഉറുട്ടിനെ ഭയപ്പെട്ടു. അന്ന് അമ്മ തന്റെ
മകന്റെ ഭയത്തെ അകറ്റാൻ വിട്ടു കൊടുത്തു.
തിന്നു മുമ്പ് പൊതു കുഞ്ഞിനെക്കുറിച്ച് മുറുക്കെ
പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഇരിക്കും. ~~ഈ~~ അമ്മയുടെ
മുറിയിൽ പെട്ടെന്ന് തെളിഞ്ഞു. പെട്ടെന്ന്
തെളി പെട്ടെത്തിൽ പ്രകാശം പരത്തി.
പേന ഏഴുനൂറ് ~~അമ്മ~~ ഏഴുനൂറ്റാണ്ടായി
വലതു കൈ മേശയുടെ മുകളിൽ നിന്ന് ~~ഉയർന്നു~~
വാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ അമ്മയുടെ കൈ അടുത്തെത്തി
അമ്മയുടെ കൈയിൽ മുമ്പ് പിടിച്ചിരുന്നു.
അമ്മയ്ക്കു ശേഷം അമ്മയുടെ ജീവിതത്തിന്റെ
കുറുത്തായി എത്തിയ ഭാരം.
~~ഈ~~ കുറുത്തായി എത്തിയ ഭാരം കൈകളിൽ
വ്യവസ്ഥപരമായി പരസ്പരം കൈകളിൽ
നോക്കി ഉറപ്പായി.

"ശാശ്വതമായി നിലനിൽക്കുന്ന ഏകാ
ബന്ധങ്ങളിലും ആത്മകരുണ പിന്നണൽക്കാ
കൈകോർക്കുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസ്യത്വം

-ആതിര .